

ΕΤΟΣ 54ον

6 Αυγούστου 2006

ΑΡΙΘ. ΦΥΛ. 32 (2775)

ΠΑΡΑΜΟΝΗ ΣΤΗΝ ΕΚΚΛΗΣΙΑ

«καλόν ἐστὶν ἡμᾶς ὧδε εἶναι»

Ἡ Ἐκκλησία σήμερα ἐορτάζει τὴ μεγάλη δεσποτικὴ ἐορτὴ τῆς Μεταμορφώσεως τοῦ Σωτῆρος. Μιὰ ἐορτὴ πού συνδέεται μὲ τὴ θεολογία τῆς Ἐκκλησίας, τὴν εὐλάβεια καὶ τὰ ἔθιμα τοῦ λαοῦ μας.

Στὸ εὐαγγελικὸ ἀνάγνωσμα τῆς ἡμέρας περιγράφεται τὸ περιστατικὸ τῆς Μεταμορφώσεως μὲ ὅλες τὶς λεπτομέρειές του. Ἐντύπωση προκαλεῖ ἡ προτίμηση τῶν μαθητῶν διὰ στόματος τοῦ πάντοτε αὐθόρμητου Πέτρου νὰ παραμείνουν στὸ βουνό· δέν ἤθελαν νὰ στερηθοῦν τὴ θέα τοῦ προσώπου τοῦ Χριστοῦ, τὸ ὁποῖο ἔλαμπε σάν τὸν ἥλιο.

Ἡ κοινωμία τῶν μαθητῶν μὲ τὸν Χριστὸ στὸ ὄρος Θαβώρ παραπέμπει στὴ σχέση τῶν πιστῶν μὲ τὸν Κύριο μέσα στους κόλπους τῆς Ἐκκλησίας. Ἡ σχέση αὐτὴ, ὅταν ξεφύγει ἀπὸ τὰ τυπολατρικὰ πλαίσια, μετατρέπεται σὲ κοινωμία προσώπων· αὐτὴ ἡ κοινωμία δίνει μεγάλη ἱκανοποίηση στὸν πιστὸ πού τὴ βιώνει καὶ ἀσφαλῶς δέν θέλει νὰ τὴ στερηθεῖ. Συνεπῶς τὰ λόγια τοῦ Πέτρου: «καλόν ἐστὶν ἡμᾶς ὧδε εἶναι», θὰ μπορούσαν νὰ εἶναι λόγια τοῦ κάθε χριστιανοῦ, πού συνειδητὰ ἐντάσσεται ὡς μέλος τοῦ σώματος τοῦ Χριστοῦ, τῆς Ἐκκλησίας.

Καρπὸς συνεργίας

Ὅπως ἡ ἔνταξη, ἔτσι καὶ ἡ παραμονὴ στὴν Ἐκκλησία πραγματοποιεῖται μὲ τὴ χάρι τοῦ Θεοῦ καὶ τὴν ἀνθρώπινη συνεργία. Μπορεῖ ἡ πρωτοβουλία νὰ ἀνήκει στὸν Χριστὸ, καθὼς «παραλαμβάνει... καὶ ἀναφέρει αὐτούς (τούς μαθητές) εἰς ὄρος ὑψηλόν», ἀλλὰ οἱ ἴδιοι ἐκφράζουν προτίμηση γιὰ τὴ διάρκεια τῆς παραμονῆς τους.

Ἡ ἐμμονὴ στὴν πίστη καὶ τὸ ἦθος τῆς Ἐκκλησίας καὶ ἡ διαρκὴς τροφοδοσία μὲ τὴν ἀλήθεια καὶ τὴ χάρι της ἀποτελοῦν ἀπαραίτητες προϋποθέσεις γιὰ τὴ

ΤΟ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΚΗΣ (Ματθ. ιζ' 1-9)

Ἡ θεία μεταμόρφωση τοῦ Κυρίου

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ παραλαμβάνει ὁ Ἰησοῦς τὸν Πέτρον καὶ Ἰάκωβον καὶ Ἰωάννην τὸν ἀδελφὸν αὐτοῦ καὶ ἀναφέρει αὐτοὺς εἰς ὄρος ὑψηλὸν κατ' ἰδίαν καὶ μετεμορφώθη ἔμπροσθεν αὐτῶν, καὶ ἔλαμψε τὸ πρόσωπον αὐτοῦ ὡς ὁ ἥλιος, τὰ δὲ ἱμάτια αὐτοῦ ἐγένετο λευκά ὡς τὸ φῶς. Καὶ ἰδοὺ ὤφθησαν αὐτοῖς Μωϋσῆς καὶ Ἡλίας, μετ' αὐτοῦ συλλαλοῦντες. ἀποκριθεὶς δὲ ὁ Πέτρος εἶπε τῷ Ἰησοῦ· Κύριε, **καλὸν ἔστιν ἡμᾶς ὧδε εἶναι**· εἰ θέλεις, ποιήσωμεν ὧδε τρεῖς σκηνάς, σοὶ μίαν καὶ Μωϋσεῖ μίαν καὶ μίαν Ἡλία. Ἔτι αὐτοῦ λαλοῦντος ἰδοὺ νεφέλη φωτεινὴ ἐπεσκίασεν αὐτούς, καὶ ἰδοὺ φωνὴ ἐκ τῆς νεφέλης λέγουσα· οὗτός ἐστιν ὁ Υἱὸς μου ὁ ἀγαπητός, ἐν ᾧ εὐδόκησα· αὐτοῦ ἀκούετε. καὶ ἀκούσαντες οἱ μαθηταὶ ἔπεσον ἐπὶ πρόσωπον αὐτῶν καὶ ἐφοβήθησαν σφόδρα. καὶ προσελθὼν ὁ Ἰησοῦς ἤψατο αὐτῶν καὶ εἶπεν· ἐγέρθητε καὶ μὴ φοβεῖσθε. ἐπάραντες δὲ τοὺς ὀφθαλμοὺς αὐτῶν οὐδένα εἶδον εἰ μὴ τὸν Ἰησοῦν μόνον. Καὶ καταβαινόντων αὐτῶν ἀπὸ τοῦ ὄρους ἐντείλατο αὐτοῖς ὁ Ἰησοῦς λέγων· μηδεὶ εἶπητε τὸ ὄραμα ἕως οὗ ὁ Υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου ἐκ νεκρῶν ἀναστῆ.

ζωὴ ὅλων τῶν ἀνθρώπων. Ἡ Ἐκκλησία δέχεται στοὺς κόλπους τῆς ἀδιάκριτα ὅλους τοὺς ἀνθρώπους. Ἡ χάρις ὁμοῦ τοῦ Θεοῦ πού προσφέρεται στὴν Ἐκκλησία δὲν ἀνακαινίζει μαγικά τοὺς ἀνθρώπους χωρὶς τῆ θέλησίν τους. Γι' αὐτὸ καὶ στὴν Ἐκκλησία πολλοὶ παραμένουν πονηροὶ καὶ ἀδιόρθωτοι.

Ἁγιότητα καὶ ἀναμαρτησία

Ἡ χριστιανικὴ ζωὴ, ὡς ζωὴ κοινωνίας μέ τὸν Θεό, εἶναι στὴν οὐσία τῆς ζωῆς ἀγιότητας καὶ ἀναμαρτησίας. Ἡ ἁμαρτία ἀπομακρύνει τὸν ἄνθρωπο ἀπὸ τὸν Θεό καὶ τὴ χάρις του. Ὅταν αὐτὸς μένει κοντὰ στὸν Θεό, μετέχει στὴ θεία ζωὴ καὶ δὲν ὑπάρχει χώρος γιὰ τὴν ἁμαρτία. Ἅγιος ἀπὸ τῆ φύση του εἶναι μόνον ὁ Θεός. Ὁ ἄνθρωπος γίνεται ἅγιος μετέχοντας στὴ θεία ἀγιότητα. Ἁγιότητα εἶναι ἡ ιδιότητα πού ἀποκτᾷ ὁ ἄνθρωπος ὡς μέλος τοῦ σώματος τοῦ Χριστοῦ καὶ κοινωνός τῆς θείας ζωῆς. Ἀντίθετα ἡ ἁμαρτία δὲν εἶναι φυσικὴ ιδιότητα· ἀποτελεῖ παρά φύση κατάσταση, πού ἀνάγεται στὴν κακὴ προαίρεση.

Ὁ ἀναγεννημένος ἐν Χριστῷ ἄνθρωπος ἀγιάζεται, ἐλευθερώνεται ἀπὸ τὴν ἁμαρτία καὶ ἀποκτᾷ τὴ δυνατότητα τῆς ἀναμαρτησίας. Παρ' ὅλα αὐτὰ κανένας δὲν μπορεῖ νὰ ἰσχυρισθεῖ ὅτι δὲν ἁμαρτάνει, γιατί κανένας δὲν τηρεῖ πλήρως τίς ἐντολές. Ἐνῶ λοιπὸν ἡ χριστιανικὴ ζωὴ εἶναι ἀσυμβίβαστη μέ τὴν ἁμαρτία, ἐξαπατοῦμε τὸν ἑαυτὸ μας ἂν ποῦμε ὅτι εἴμαστε ἀναμάρτητοι (Α' Ἰω. 1,8).

Διάψευση καὶ ἐπανόρθωση

Ἡ χριστιανικὴ ζωὴ, ἐνῶ εἶναι ζωὴ ἀγιότητας καὶ ἀναμαρτησίας, ζωὴ φωτισμένη

Μετάφραση τῆς Εὐαγγελικῆς περικοπῆς

Ἐκεῖνο τὸν καιρὸ παίρνει ὁ Ἰησοῦς τὸν Πέτρον καὶ τὸν Ἰάκωβον καὶ τὸν Ἰωάννην, τὸν ἀδελφόν του, καὶ τοὺς ἀνεβάζει σ' ἓνα ψηλὸ βουνό ἰδιαίτεως. Καὶ μεταμορφώθηκε μπροστά τους καὶ ἔλαμψε τὸ πρόσωπόν του ὅπως ὁ ἥλιος, τὰ δὲ ἐνδύματά του ἔγιναν ἄσπρα σάν τὸ φῶς. Καὶ ἐμφανίσθηκαν εἰς αὐτοὺς ὁ Μωϋσῆς καὶ ὁ Ἥλιος, οἱ ὁποῖοι συνωμιλοῦσαν μαζί του. Τότε ἔλαβε τὸν λόγον ὁ Πέτρος καὶ εἶπε εἰς τὸν Ἰησοῦν, «Κύριε, καλὸν εἶναι νὰ μείνωμεν ἐδῶ. Ἐάν θέλῃς, ἄς κάνωμεν ἐδῶ τρεῖς σκηνές, μίαν γιὰ σένα, μίαν διὰ τὸν Μωϋσῆν καὶ μίαν διὰ τὸν Ἥλιον». Ἐνῶ αὐτὸς ἀκόμη ἐμιλοῦσε, ἓνα σύννεφο φωτεινὸ τοὺς ἐσκίασε καὶ μία φωνὴ ἀπὸ τὸ σύννεφο ἔλεγε: Αὐτὸς εἶναι ὁ Υἱὸς μου ὁ ἀγαπητός, εἰς τὸν ὁποῖον εὐαρεστοῦμαι. Αὐτὸν νὰ ἀκοῦτε. Καὶ ὅταν ἄκουσαν οἱ μαθηταί, ἔπεσαν μὲ τὸ πρόσωπόν τους εἰς τὴν γῆν καὶ ἐφοβήθηκαν πολὺ. Καὶ ὁ Ἰησοῦς ἀφοῦ τοὺς ἐπλησίασε, τοὺς ἄγγιξε καὶ εἶπε, «Σηκωθῆτε καὶ μὴ φοβᾶσθε». Ὅταν δὲ ἐσήκωσαν τὰ μάτια τους δέν εἶδαν κανένα παρὰ μόνον τὸν Ἰησοῦν. Καὶ ἐνῶ κατέβαιναν ἀπὸ τὸ βουνό, ὁ Ἰησοῦς τοὺς διέταξε, «Μὴ πῆτε σὲ κανένα τὸ ὄραμα, ἕως ὅτου ὁ Υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου ἀναστῆθῃ ἐκ τῶν νεκρῶν».

(Ἐκ τῆς μεταφράσεως τῆς Καινῆς Διαθήκης τῶν ἀειμνήστων καθηγ. Β. Βέλλια, Ἀρχιμ. Εὐ. Ἀντωνιάδου, Ἀμ. Αἰλιβιζάτου, Γερ. Κονιδάρη, Ἔκδ. ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΗΣ ΔΙΑΚΟΝΙΑΣ).

ἀπὸ τὴν ἀλήθεια τοῦ Θεοῦ καὶ τῆ χάρη τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, δέν παύει νὰ ἐπηρεάζεται ἀπὸ τὴν ἁμαρτία. Τὸ παράδοξο αὐτὸ συνδέεται ἄμεσα μὲ τὸν παράγοντα τοῦ χρόνου. Συμβαδίζοντας ὁ χρόνος μὲ τὴ φθορὰ καὶ τὸ θάνατο «πειράζει» τὸν ἄνθρωπο καὶ προκαλεῖ τὸν ἐγκωκεντρισμὸ του. Ἔτσι καλλιιεργεῖ τὴ φιληταία καὶ τὴ λήθη τοῦ Θεοῦ, πού εἶναι ἡ αἰτία τῶν παθῶν καὶ τῆς ἁμαρτίας κατὰ τὸν ἅγιο Νικόηλο Καβάσιλλα. Μὲ αὐτὸ τὸν τρόπο φαίνεται νὰ διαψεύδεται ἡ ἀναμαρτησία.

Ἦ,τι ὁμως διαψεύδεται στὸν κόσμον, ἐπανορθώνεται στὴν Ἐκκλησία. Τὸ χάσμα, πού δημιουργεῖται ἀνάμεσα στὸν ἄνθρωπο καὶ τὸν Θεό, γεφυρώνεται μὲ τὴ χάρη τοῦ Θεοῦ πού προσφέρεται ἐν Χριστῷ· ὅπως ἀκριβῶς προσφέρθηκε στοὺς μαθητὲς ἡ ἐμπειρία τῆς θέας τοῦ μεταμορφωθέντος Χριστοῦ. Ἔτσι, ὅ,τι δέν μπορεῖ νὰ δημιουργήσῃ ὁ φθαρτὸς ἄνθρωπος μὲ τίς δυνάμεις του, τὸ προσφέρει ὁ Θεὸς μὲ τὴ χάρη του. Γι' αὐτὸ ὁ πιστὸς ζητᾷ κάθε ἡμέρα καὶ κάθε ὥρα νὰ τὸν καταξιώσῃ ὁ Θεὸς νὰ μείνῃ ἀναμαρτητὸς καὶ νὰ βρισκεται σὲ διαρκὴ κοινωνία μαζί του.

Ὁ Χριστὸς καὶ οἱ πιστοί

Ἡ ζωὴ τῶν πιστῶν στὴν Ἐκκλησία στηρίζεται στὸν Χριστό. Ὁ Χριστὸς δέν προσκαλεῖ τὸν ἄνθρωπο ὡς παθητικὸ δέκτη, ἀλλὰ ὡς ἐνεργητικὸ φορέα καὶ μέτοχο τῆς ἀληθινῆς ζωῆς πού προσφέρει. Ὅταν ὁ ἄνθρωπος ἐνδιαφέρεται γιὰ τὴ σωτηρία του καὶ ἀνταποκρίνεται στὴν πρόσκληση τοῦ Χριστοῦ, ἀποδεικνύεται ζωντανὸ κλήμα πού παράγει καρπὸ. Τότε καὶ ὁ Θεὸς «καθαίρει αὐτό, ἵνα πληροῦναι καρπὸν φέρῃ» (Ἰω. 15,2).

6 Αύγουστου 2006: ΚΥΡΙΑΚΗ Η' ΜΑΤΘΑΙΟΥ
Η ΜΕΤΑΜΟΡΦΩΣΙΣ ΤΟΥ ΚΥΡΙΟΥ ΚΑΙ ΘΕΟΥ ΚΑΙ ΣΩΤΗΡΟΣ ΗΜΩΝ ΙΗΣΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ.
Ύμνος: - - Έωθινόν: - - Απόστολος: Β' Πέτρ. α' 10-19 - Ευαγγέλιον: Μαθ. ιζ' 1-9.
Η ΕΠΟΜΕΝΗ ΚΥΡΙΑΚΗ: 13 Αύγουστου, Θ' Μαθαίου.
Απόστολος: Α' Κορ. γ' 9-17 - Ευαγγέλιον: Μαθ. ιδ' 22-34.

Ἡ κάθαρση αὐτὴ ἐντάσσεται στὴν παιδεία τοῦ Κυρίου καὶ ἐμφανίζεται συχνὰ ὡς κρίση ἢ δοκιμασία ποὺ παραχωρεῖται γιὰ τὴν τελείωση τοῦ πιστοῦ. Ὅταν ὁμως ὁ ἄνθρωπος ἀδιαφορεῖ γιὰ τὴ σωτηρία του καὶ ἠησμονεῖ τὴν πίστη πρὸς τὸν Χριστὸ ἀπονεκρῶνεται· κάνει ἀδύνατη τὴν παρουσία του στὴν Ἐκκλησία καὶ ἀποκόβεται ἀπὸ αὐτὴν.

Ἀρχιμ. Γ. Χ.

«Ἀπαντήσεις σέ ἐρωτήματα σωτηριολογικά»

Ἄνδρέα Θεοδώρου (†), Καθηγητοῦ τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν, Σχῆμα 14x21, σελίδες 392, τιμὴ 15€.

Ἐνα ἀκόμη πόνημα - τὸ 20ὸ κατὰ σειρά - τοῦ ἀειμνήστου καθηγητοῦ Ἄνδρέα Θεοδώρου ἐξέδωσε καὶ κυκλοφορεῖ ἡ Ἀποστολικὴ Διακονία.

Ὁ πλήρης τίτλος τοῦ βιβλίου εἶναι «Ἀπαντήσεις σέ ἐρωτήματα σωτηριολογικά. Ἡ ὀρθόδοξη σωτηριολογία σέ μορφή 169 ἐρωταποκρίσεων».

Ὅπως ἔγραψε γιὰ τὸν πρόλογο τοῦ βιβλίου ὁ ἀείμνηστος καθηγητής:

«Τὸ βιβλίο αὐτὸ γράφτηκε μὲ σκοπὸ νὰ πληροφορήσει τὸ ὀρθόδοξο πλήρωμα τί πρέπει νὰ ξέρει γιὰ τὸ σημαντικό ζήτημα τῆς σωτηρίας του. Δέν προτίθεται νὰ προσθέσει γνώσεις ἀπλές στοῦ γνωστικοῦ περιεχόμενου τοῦ νοῦ, ἀλλὰ νὰ φωτίσει τὴν καρδιά, νὰ τὴ ζεστάνει καὶ νὰ τὴν στήσει στοῦ ἀληθινοῦ βάρθρο τῆς ἀνθρώπινης ὑπαρξης, ὅπως τὴ θέλησε ὁ Θεὸς καὶ, δυστυχῶς, τὴν παραμόρφωσε ἢ ἀμαρτία...».

Ἀκοῦστε τὸ **Ραδιοφωνικὸ Σταθμὸ τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος**
ΤΩΡΑ καὶ ΔΟΥΡΥΦΟΡΙΚΑ

Γιὰ περισσότερες Πληροφορίες: **210 72 98 222**

«ΦΩΝΗ ΚΥΡΙΟΥ», ἑβδομαδιαῖο φύλλο ὀρθοδόξου πίστεως καὶ ζωῆς τῆς «᾽ Αποστολικῆς Διακονίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος». Ἱεραίου 1, 115 21 Ἀθήνα. Ἐκδότριας - Διευθυντῆς: Ἐπίσκοπος Φαναρίου Ἀγαθάγγελος. Σύνταξη, τηλ. 210.7272.331. Διευκπεραίωση, τηλ. 210.7272.388. Ἐπί τῶν ἱερῶν ναῶν διανέμεται δωρεάν. Ἐκ τοῦ Τυπογραφείου τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας.

Ἡ «ΦΩΝΗ ΚΥΡΙΟΥ» σ' ὄλο τὸν κόσμον μέσω Διαδικτύου: **www.apostoliki-diakonia.gr**

Οἱ «ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΟΙ ΔΙΑΛΟΓΟΙ» τῶν φοιτητῶν τοῦ Θεολογικοῦ Οἰκτροφείου τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας στοῦ Διαδίκτυο: www.apostoliki-diakonia.gr/gr_main/profile/oikotrofeion.htm